

Po Bazilikos skliautais

Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų, Upytės Šv. Karolio Boromejaus ir
Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko parapijų leidinys

Kalėdų naktį

*Kalėdų tylių naktį
Tauta ramiai miegojo,
Ar galėjo kas įtarti,
Ką Tėvas dovanuoja?*

*Naktigonės tik piemenis
Aplankė angelas Danguas,
Džiugią žinių jiems atnešęs –
Žmogus piktajam nevergaus.*

*Pradžioje baimė, išgąstis
Ištiko piemenis visus,
Bet jie išgirdo šiuos žodžius:
„Palaima visai tautai bus“.*

*Mažam, kukliam mieste
Jiems gimė Išganytojas,
Nebegyvens dvasios skurde,
Juos išvaduos Mesijas.*

*Tvartelio šalto ėdžiose
Gulėjo mažas Kūdikelis,
Pagarbintas pirmiausia
Šios žemės mažutėlių.*

*Dievą garbino kartu
Angelų kareivija
Nuostabiu giesmės žodžiu,
Ir visa kūriniųja.*

Julius Gvergždys

Kalėdinio laikotarpio pamaldų tvarka

Gruodžio 24 d. (trečiadienis) – **Kūčios. Piemenėlių šv. Mišios**
21 val. Krekenavos bazilikoje.

Gruodžio 25 d. (ketvirtadienis) – **Kristaus Gimimas (Kalėdos). Šv. Mišios:**
8 val. Krekenavos bazilikoje,
10 val. Upytės bažnyčioje,
12 val. Vadaktėlių bažnyčioje.

Gruodžio 31 d. (trečiadienis), padėkos už praėjusius metus šv. Mišios
23 val. Krekenavos bazilikoje. Po Mišių – Naujųjų Metų sutiktuvės bazilikos aikštėje.

Sausio 1 d. (ketvirtadienis) – **Švč. Mergelė Marija, Dievo Gimdytoja. Šv. Mišios:**
18 val. Krekenavos bazilikoje.

Sausio 4 d. (sekmadienis) – **Viešpaties Apsireiškimas (Trys Karaliai). Šv. Mišios:**
10 val. Upytės bažnyčioje. Mišių metu šventinami auksas, smilkalai, mira, kreida.
12 val. Krekenavos bazilikoje. Mišių metu šventinami auksas, smilkalai, mira, kreida,
po Mišių – šventė vaikams parapijos namų salėje.

„Aš atėjau, kad žmonės turėtų gyvenimą, – kad apščiau jo turėtų.“ (Jn 10, 10)

Mielieji,

Sveikinu belaukiančius ir sulaukusius Dievo gimimo! Jis tikrai gimsta, Jis tikrai ateina, Jis tikrai jau yra atėjęs! Belieka atverti savo širdžių ir namų duris ir Jį, Gimusį prieš visus amžius, įsileisti. Kaip norėčiau ir linkėčiau mums visiems šito susitikimo. Juk jeigu girdime Jėzaus žodžius, Jis atėjo ne tam, kad mus nuskriaustų, nuskurdintų, atimtų iš mūsų tą kruopelytę laimės, kurią susikūrėme, ar kurią suradome... Jis atėjo ir ateina, kad mes turėtume GYVENIMĄ, kad APSČIAI jo turėtume!

Ar suteiksime žmogumi tapusiam Dievui galimybę mus apdovanoti? Ar leisime Jam ir Jo malonei padaryti mus turtingais? Kas nepamėginote, neskubėkite sakyti „ne“. O tie, kurie jau pamėginote ir spėjote nusivilti, ar esate įsitikinę, kad tas, kuris jus „nuvylė“, tikrai buvo Jėzus? Kartais mus nuvilia ne tikrasis, bet mūsų pačių susikurtas ar įsitikintas Dievas, tiksliau Jo „jvaizdis“. Dievas nėra konstruktas, Jis nėra graži idėja, Jis yra ASMUO! Jėzus Kristus, žmogumi tapęs Dievas, yra asmuo. Asmuo, kuris mus susitinka ir su kuriuo mes galime susitikti ir pradėti bendrauti, o vėliau ir draugauti. Dievas ateina, kad būtų žmogui savas. Ne koks formalus kūrėjas, kuris sukūrė ir nuėjo kažkur kitur, ko nors kito daryti, bet Dievas, kurs kaip tėvas, myli, rūpinasi ir nori kuo daugiau laiko praleisti su savo vaiku.

Štai ką švenčiame Kalėdose – Dievo Asmens artumą žmogui, kiekvienam žmogui, taip pat ir tau! Linkiu, kad visi taptume šito artumo dalininkais. Tai tikrasis gyvenimas ir tikrasis turtas, kuriuo Dievas nori apdovanoti kiekvieną iš mūsų. Ir jau apdovanoja. Visose trijose parapijose matau gražių Dievo artumo ženklų.

Štai Vadaktėliuose buriasi vaikai ir jaunimas, kurie kartu su Kęstučiu, mokosi būti kartu šalia bažnyčios ir bažnyčioje. Jiems padeda suaugusieji, kurie taipogi nemažiau džiaugiasi, kad kažkas nori užsiimti su jų vaikais. Galima tą laiką praleisti prie televizoriaus ar kompiuterio, galima bastytis iš kampo į kampą nežinant ko nusitverti. Bet galima ir kitaip. Galima ieškoti prasmingų laiko praleidimo būdų, visiems planuojant savo veiklą kartu ir stengiantis dėl visų ir kiekvieno. Džiaugiuosi, kad Panevėžio rajono valdžios dėka buvo galima sutvarkyti Vadaktėlių bažnyčios elektrą, įrengti priešgaisrinę ir apsauginę sistemas. Tai ir vėl žingsneliai pirmyn link puoselėjimo ir klestėjimo ne tik „didžiųjų“, bet ir „mažutėlių“.

Džiaugiuosi ir Upytės parapijiečiais, kurie ne tik didžiuojasi sutvarkytomis parapijos salėmis, bet ir nori jomis naudotis. Juk kokia graži buvo advento pradžios popietė, „Pasipuoškim Kalėdoms“ seminaras ir kiti suėjimai, artinantis mums vienas prie kito ir prie gerojo Dievo. Upytės bažnyčia taipogi jau turi priešgaisrinę apsaugą, kuri padės ramiau miegoti, žinant, kad mums visiems brangus pastatas yra tinkamai apsaugotas nuo galimos nelaimės ar kito neatsargumo. Džiugu Upytėj kas sekmadienį laiminti tokį gausų būrelį vaikų ir jaunuolių. Smagu, kad jie patys kas sekmadienį atrandą kelią į bažnyčią ir jaukiai jaučiasi mūsų tikinčiųjų bendruomenėje bei apeigose. Išlikime tokie atviri ir malonūs vieni kitiems, nebijokime dažniau susitikti ir patirti bendrystės maldoje ir bendravime džiaugsmo.

Krekenavos parapijoje taip pat nemažai gražių pokyčių ir pabandymų. Džiaugiuosi, kad rekonstruoti parapijos namai nestovi tušti. Juose vyksta ir parodos, ir renginiai, ir pietūs, ir kiti susitikimai. Trečiadieniais vyksta Šventojo Rašto studijos, penktadieniais buriasi „brandaus jaunimo“ klubas, šeštadieniais veikia biblioteka ir vyksta Marijos Legiono susirinkimai, o sekmadieniai kupini galimybių, leidžiančių neskubėti į namus iškart po šv. Mišių. Tikiu, kad naujai išrinkti ir paskirti Parapijos pastoracinės ir ekonominės tarybų nariai tęs ankstesnės kadencijos tarybų konstruktyvų darbą, pagelbėdami mūsų parapijai būti ir išlikti tikra tikėjimo ir meilės bendruomene. Įdomi kino klubo iniciatyva, aš pats labai mielai kas mėnesį pasižiūrėčiau gerą filmą, ypač malonioje kompanijoje, kurioje galėsiu ir aptarti ką mačiau, ir išgirsti, ką ir kaip matė kiti, o mano liko praleista, nepastebėta, nepagalvota... Augame dalindamiesi.

Atrodo, kad toks gyvenimas, ir kad bent jau mūsų parapijose jo tikrai apstu. Svarbu, kad nenutoltume ir neatitrūktume nuo gyvenimo Šaltinio – nuo Jėzaus, ir kad viską darytume dėl Jo, su Juo ir Jame.

Su šilčiausiais sveikinimais ir linkėjimais,
kun. Gediminas

Geradariams

*Tu davei nuoširdžiai,
Nors duot neprivalėjai.*

*Pasidalinai su kitais
Laiku, pinigais ir idėja.*

*Nepasisekė, kaltins tave.
Sakys, taip tau ir reikėjo.*

*Primins nebūtus dalykus,
Neklaus, kodėl taip išėjo.*

*Nesigriaušk dėl kalbų,
Norai ir poelgiai – kilnūs.*

*Svajonės tepavirsta darbais,
Lai džiaugsmas krūtinę užpildo.*

Ona Jankevičiūtė–Striškiene

Pirmąjį advento sekmadienį drauge su naujaisiais liturginiais metais Visuotinė Bažnyčia pradėjo švęsti Pašvęstojo gyvenimo metus. Kartu su popiežiumi Pranciškumi melskimės:

Ateik, Dvasia Kūrėja, su įvairiopomis malonėmis apšviesti, gaivinti ir pašventinti savo Bažnyčią!

Susirinkusi Tavęs šlovinti, ji dėkoja Tau už Pašvęstojo gyvenimo dovaną, gausiai išlietą ir amžiams bėgant naujomis charizmomis sutvirtintą. Dėmesingi Tavo ženklams istorijoje vyrai ir moterys, Tavo šviesos vedami ir įsišakniję Krikšte, praturtino Bažnyčią, gyvendami pagal Evangeliją ir sekdami Kristumi – skaisčiu, neturtingu ir klusniu, besimeldžiančiu ir atliekančiu misiją.

Ateik, Šventoji Dvasia, amžinoji Tėvo ir Sūnaus meile!

Šaukiamės Tavęs, kad išlaikytum visus pašvęstuosius ištikimus. Tebūna jiems Dievas pirmoje vietoje, tegyvena bendryste ir tetarnauja žmonėms, tesiekia šventumo palaiminimų dvasioje.

Ateik, Dvasia Guodėja, savo tautos stiprybę ir paguoda!

Išliek juose vargdienių palaiminimą, kad keliautų į Karalystę vedančiu keliu. Dovanok jiems užjaučiančią širdį, kad nušluostytų atstumtųjų ašaras. Mokyk juos romumo jėgos, kad juose nušvistų Kristaus karališkoji valdžia. Užžiebk juose evangelinę pranašystę, kad atvertų solidarumo kelius ir numalšintų teisingumo

lūkesčius. Pripildyk jų širdis savo gailestingumo, kad būtų atleidimo ir švelnumo tarnai. Apvilok jų gyvenimą savo ramybės rūbu, kad pasaulio kryžkelėse galėtų kalbėti apie Dievo vaikų palaiminimą. Sutvirtink jų širdis, kai sutiks pasipriešinimą ir vargus; tesemia džiaugsmo iš būsimosios Karalystės vilties. Suvienyk su Avinėlio pergale tuos, kurie dėl Kristaus ir dėl Evangelijos yra pažymėti kankinystės ženklais.

Tegul Bažnyčia šiuose savo sūnuose ir dukteryse atpažįsta evangelinį tyrumą ir išganančios Gerosios Naujienos skelbimo džiaugsmą.

Teužtaria mus Marija, pirmoji mokinė ir misionierė, Mergelė, tapusi Bažnyčia. Amen.

Gailestingosios meilės (Caritas) tarnystė Bažnyčios gyvenime

Akvelina Poguzinskienė, „Caritas“ vadovė

„Kaip gyvuoja parapijos Caritas?“ – paklausė klebonas kun. Gediminas Jankūnas savanorių, susirinkusių į pasitarimą. Parapijos „Caritas“ vadovė Akvelina Poguzinskienė priminė, kad nuolat du kartus per savaitę kelios savanorės laukia stokojančių aprangos. Išdalinta iš Bostono gauta labdaros siunta, ir nemažai parapijiečių palengvino savo buitį vaikštytinėmis, vežimėliais, tualetu kėdėmis, lazdomis, ramentais. Tik gaila, kad pasveikę tų ramentų nebegražina, tad, jei reiktų kitiems – nebėra. „Caritas“ nedisponuoja didelėmis pinigėmis sumomis, bet esant sunkiai materialinei padėčiai gali paremti, kai nebeišgalima nusipirkti reikalingų vaistų. Socialinė darbuotoja L. Valikonienė pažymėjo, kad parapijoje turime 28 vienišus žmones virš 75 metų amžiaus, 334 neįgaluosius, apie 30 socialinės rizikos šeimų, kuriose gyvena 100 vaikų. Daug kam reikia įvairiausių daiktų: patalynės, puodų, maisto produktų ir kt.

Klebonas išdėstė savo mintis apie „Carito“ funkcijas. Pirmiausia apgailestavo, kad valstybė išugdė daug veltėdžių, kurie patys nesistengia, o tik reikalauja, kad jais būtų pasirūpinta. „Caritas“ nuo labdaros dalinimo prieš 25 metus turi keisti savo veiklą atsinaujinant, šviečiant visuomenę, kad kiekvienas parapijietis pastebėtų šalia gyvenantį varguolį ir jam pagelbėtų. Turime išugdyti bendravimo ir atjautos, gailestingumo dvasią parapijoje. Turi atsirasti karitatyvinis mąstymas, ir tai – kiekvieno

kataliko pareiga. Atkreiptas dėmesys, kad ir katalikiško jaunimo grupė „Žolynėlis“ nuolat vykdo karitatyvinę veiklą: plauna, valo, tvarko, o ypač atleidimų metu.

Labai svarbu, kad vyresni žmonės įstengtų kuo ilgiau patys savarankiškai tvarkyti savo buitį. Jiems labai svarbu būti nepriklausomiems, turėti mėgstamą užsiėmimą. Net gimė mintis parapijoje steigti senjorų klubą. Penktadieniais po 10 val. šv. Mišių jie kviečiami rinktis į parapijos salę pabendraavimui ir numatyti veiklos gaires ateičiai.

„Caritas“ raginamas neapleisti nuolatinės misijos – būti vargšų Bažnyčia ir Bažnyčia vargšams, skatinant visus tikinčiuosius atsiversti, kad jie vargšuose išvelgtų Dievo veidą ir išsipareigotų juos laisvinti. Tai reiškia kiekvieną žmogų mylėti, besąlygiškai jį priimti, palengvinti jo dalią. „Tad kiekvienas krikščionis turi neužmiršti, kad būsimie teisiami pagal tai, ar viską padarėme, ką galėjome padaryti gero žmonėms“, – apibendrino klebonas.

Numatant veiklą ateičiai „Carito“ savanoriams reiktų tapti koordinatoriais, primenančiais kiekvieno pareigą padėti stokojančioms, kenčiančioms, vienišioms ir apleistoms. Gal pasiteisintų ir vaikų dienos centro įkūrimas...

Paprasta tiesa, kad visi žmonės turi vieną Dievą, vieną Tėvą, „Caritas“ darbą paverčia užduotimi kurti visuotinę brolystę su meile, nepripažįstančia ribų, kur gyvuotų teisingumas.

Ištrauka iš *Michael White ir Tom Corcoran* knygos „Katalikiškos parapijos istorija. ATSTATYK: tikinčiųjų pažadinimas, prarastųjų paieška, pastangos, kad Bažnyčia būtų reikšminga“

.....Knygos pradžia ankstesniuose laikraščio numeriuose

VISI YRA (NE)LAUKIAMAI

Bažnytinis pasaulis gali būti labai geras tame, kas jam yra skirta padaryti, ir bažnytiniais žmonėmis tai patinka. Tikriausiai bažnyčia prideda nemažai vertės jų gyvenimui ir nusipelno mūsų pagarbos ir susižavėjimo dėl to. Tačiau bažnytinis pasaulis nebūtinai automatiškai daro mokiniams, ir jis tikrai neskirtas pražuvusiems.

Bažnytiniai žmonės gali nesuprasti to, ar netgi manyti priešingai, jie gali matyti save kaip svetingus, nes naudoja tokius posakius kaip „mūsų durys yra atvertos“, „mūsų šviesos įjungtos“, o galbūt išskleidžia transparentus ar dainuoja dainas, pavadinimu „Visi yra laukiami“. Bet ar taip yra? O gal iš tiesų jie nori pasakyti:

- Visi laukiami, bet pagal mūsų standartus;
- Visi yra laukiami tuo metu, kai mums jūsų dėl ko nors reikia;
- Visi yra laukiami, jeigu rengsitės taip kaip mes, mėgsite tokio pat stiliaus muziką kaip mes ir garbinsite vadovaudamiesi tokiomis pat taisyklėmis kaip ir mes (taisyklėmis, kurios iš tiesų pirmiausia skirtos patenkinti mus pačius).

Kartais tai yra taip subtilu. Bendruomenė stengiasi būti atvira naujai atėjusiems, bet vos tik įkeli koją, supranti, kad yra pasidalinimas tarp „jie ir jų“ ir „mūsų“, kurie čia nepriklausome. Vėlgį, nenorime nieko kritikuoti, bet, atrodo, yra bendruomenių, kuriose paprasčiausiai nauji nariai nėra laukiami. Ir todėl jų ten nėra.

Tai ypač akivaizdu kalbant apie mūsų Gimimo parapiją. Žinoma, niekas specialiai negalvojo apie tai, ypač iš pašaliečio perspektyvos. Niekas naujai atėjusiųjų nei sveikindavo, nei kaip kitaip pripažindavo jų buvimo. Iš tiesų, su numanomu reguliarumu mūsų parapijoje viešėjo priešiškus naujiems žmonėms.

Vieną Velykų sekmadienio rytą „tikinti“ parapijietė atvyko 10.30 val. prasidėsiančioms Mišioms tokiu pat laiku kaip ir kiekvieną sekmadienį – 10.25 val. Problema buvo, kad šį kartą bažnyčia jau buvo pilna. Ji buvo pakviesta atsisėsti ant pristatomos kėdės presbiterijoje, tačiau jai tai nebuvo priimtina. Prapliupusi šaukti pakeltu balsu ji išrėkė: „Aš čia esu kiekvieną savaitę! Čia yra mano bažnyčia. Kas yra visi šie žmonės? Jie niekada neateina kitu laiku. Kodėl jie neišeina dabar?“ Kuomet jos argumentai vis dėlto nepadėjo jai laimėti tos vietos, kurios ji norėjo, ji suplėšė rinkliavos aukai skirtą voką į smulkius skutelius, išmetė juos į orą ir kaip viesulas išlėkė iš bažnyčios.

Kitos tokio priešiško apraiškos galėtų būti parapijos referentė, kuri tampa dar nedraugiškesnė, jeigu pasimetęs naujai atėjęs žmogus nežino, kaip teisingai paklausti kokio klausimo. Tai gali būti ir klebonas, kuris nesusilaiko nuo pasyviai agresyvaus komentaro, skirto kalėdinių pamaldų lankytojams, pavyzdžiui: „Linksmų šv. Kalėdų ir laimingų šv. Velykų, nes aš žinau, kad jūsų iki tol nebematysiu.“ Iš tiesų tuo jis pasako reguliariai lankantiems, tikriesiems: „Nesirūpinkite, kitą savaitę viskas bus vėl normalu“, o tuo metu naujai atvykusiems sako: „Nepamirškite, jūs nepriklausote šitam išrinktųjų klubui.“

Žinoma, pražuvę žmonės gali būti netvirtai ir netikri savo tikėjime, jie gali neįvertinti mūsų procedūrų ir praktikos, gali dar neprisidėti prie parapijos išlaikymo, bet tam tikrame lygyje jie yra žmonės, kurie ieško Dievo. Ir jeigu mes jiems nepadėsime, ne tik jie bus pražuvę, pražūsime ir mes.

DAUGIAU NEGU KLAIDA

Gimimo parapija nieko niekada nedarė, kad pasiektų pražuvusius. Taigi ir pražuvusiems Gimimo parapija nerūpėjo. Ir daugumas mūsų norėjo, kad ir toliau taip būtų. Mes didžiavomės, kad esam tokie, iš tiesų mes kaltinome pražuvusius, kad jie yra pražuvę, tai yra jų kaltė, jie nusipelnė būti pražuvę, nes jiems nerūpėjo bažnyčia taip kaip mums. Tarp kita ko, Jėzus niekada nekaltino pražuvusių, kad jie pražuvę. Jis norėjo juos susigrąžinti. Ir tol, kol mes nekreipėme dėmesio į Jėzaus pavyzdį ir laikėmės savo nuostatų, mes kompromitavome savo dvasinę lyderystę. Ir praradome savo misiją.

Žinoma, negali apversti aukštyn kojomis bažnyčios kiekvieną kartą, kai kas nors naujas įžengia pro duris, arba atsisakyti savo vertybių, kad visiems įtiktum. Žinoma, kad kiekviena bendruomenė turi rimtą atsakomybę rūpintis savo nariais ir išlaikyti aukštus standartus sakramentų šventime ir dalinime. Mes to ir nekvestionuojame. Bet daugelis bažnyčių ne tik rūpinasi savo nariais, jų komfortu ir jaukumu – jie lepina juos. Lepina tiek, kad nauji nariai tampa nepageidaujami.

Turi būti atvirkščiai. Mes turime būti patrauklūs ir prieinami pašaliečiams ir išjudinantys jau esančius narius, padėdami jiems keistis ir augti, įveikti vartotojiškumą, taip kaip Jungtinių Valstijų vyskupai moko savo laiške *Go and Make Disciples*: „Evangelizacija yra dvejopa: išorinė ir vidinė. Viduje ji kviečia nuolatos priimti Jėzaus Kristaus Evangeliją, dalyvauti individualiame ir Bažnyčios atsivertime. Ji maitina mus, padeda

mums augti ir atnaujina mus Dievo vaikų šventume. Išorėje Evangelizacija skirta tiems, kurie nėra girdėję Evangelijos, ar yra girdėję, bet nustoję praktikuoti savo tikėjimą, ir tiems, kurie ieško tikėjimo pilnatvės. Ji kviečia visus mus darbuotis, kad pasiektume pilną vienybę tarp visų, išpažįstančių Jėzų.“

Kuomet šioje vietoje suklystame, tai yra daugiau negu klaida. Tai tampa korupcija. Korupcija atsiranda tuomet, kai kažkas yra naudojama kitam tikslui, negu buvo skirta. Štai kas nutinka, kuomet neteisingai suprantame Bažnyčios misiją ir tikslą ir pradėdame ją naudoti kam nors kitam, pavyzdžiui, kad ir patogiam vartojimui.

Priežastis, kodėl Gimimo parapija išgyveno nesėkmę, priežastis, kodėl Gimimo parapijoje buvo nuobodu ir nyku, priežastis, kodėl Mišios buvo tokios niūrios ir programos pritraukdavo mažai dalyvių, priežastis, kodėl daugumas mūsų žmonių buvo pikti ir nebendradarbiaujantys, priežastis, kodėl mes buvome perdegę ir nuolat priblęšę, priežastis, kodėl viskas atrodė toks didelis balaganas, priežastis, kodėl buvo tiek daug konflikto ir įtampas, priežastis, kodėl parapija buvo mirštanti, buvo ta, kad mes nevykdėme misijos, kurią Jėzus Kristus mums davė. Mes darėme daug dalykų, tačiau darėme ne tuos dalykus, ir ignoravome tą vieną dalyką, kurį iš tiesų turėjome daryti. Mūsų parapija tapo vartotojų turgumi ir, kaip tokia, prarado savo *perkeičiančią galią* žmonių gyvenimuose.

Mums reikėjo atgailauti ir sugrįžti prie to tikslo, kurį mums davė Viešpats. Gimimo parapijos tikslas – ieškoti pražuvusių žmonių ir padėti jiems tapti mokiniais, ir tada padėti mokiniams tapti *brandžiais* mokiniais. Kitais žodžiais tariant, *nusidėjėlių* bažnyčia – *nusidėjėliams* kelyje į šventumą.

Ir dar mes klydome stengdamiesi patarnauti *ir* pražuvusiems, *ir* tiems, kurie jau buvo mūsų bažnyčioje, nekrepdami dėmesio į šį tikslą. Iš kitos pusės, kuomet evangelizacija yra priekyje ir centre, bendruomene ir tikinčiaisiais yra daug geriau pasirūpinama.

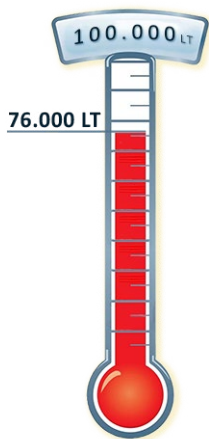
„Juk misija tikrai atnaujina Bažnyčią, stiprina tikėjimą bei krikščionišką tapatybę, iš naujo uždega ir motyvuoja. Tikėjimas stiprėja perduodamas! Įsipareigojimas visuotinei misijai stiprina ir palaiko krikščioniškųjų tautų naująją evangelizaciją“ (iš popiežiaus Jono Pauliaus II enciklikos Redemptoris Missio).

POŽIŪRIO KEITIMAS

Tik per porą metų mūsų mąstymas ir jausena, kokia turi būti parapija ir ką ji veikia, apsivertė aukštyn kojomis. Daugiau mažiau buvome apsisprendę mesti iššūkį nusistovėjusiai tvarkai ir keisti esamą kultūrą. Pradėjome sąmoningai darydami dalykus kitaip. Ir pagrindinis kitoniškumas buvo mūsų požiūris. Nusprendėme pradėti judinti bažnytinius žmones ir ieškoti pražuvusių žmonių.

Ir tai...turėjo labai supykdyti didelį skaičių bažnytinių žmonių.

..... Tęsinys kitame numeryje

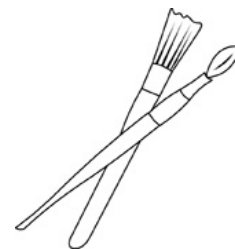
Dėkojame už Jūsų aukas parapijos namų rekonstrukcijai. Dievas teatlygina šimteriopai!

Stebuklingojo paveikslų restauracija

Krekenavos stebuklingasis paveikslas pagaliau sulaukė progos būti restauruotas. Dėkojame vyskupui Lionginui Virbalui, kuris įdėjo nemažai pastangų, kad tokia restauracija prasidėtų. Paveikslas yra išvežtas į Vilniaus Prano Gudyno restauracijos centrą, kur bus atliekami tyrimo, valymo ir atnaujinimo darbai. Šiuo metu Bazilikoje kabo paveikslas nuotrauka. Kaip ir visos nuotraukos, ji mums primena brangų ryšį, kurį turime su joje vaizduojamu asmeniu. Tegul Krekenavos Stebuklingoji Dievo Motina ir toliau užtaria visus Jos besišaukiančius Krekenavos bazilikoje.

2014 m. lapkričio mėn. Krekenavos, Upytės, Vadaktėlių parapijų pajamos

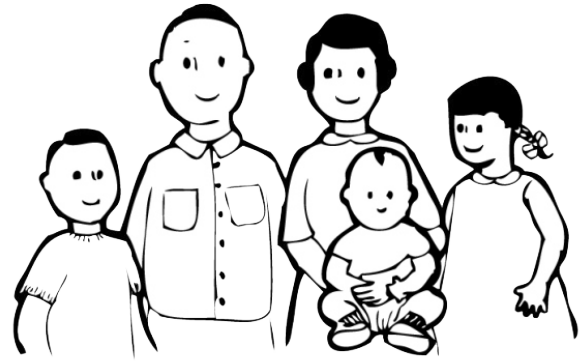
Rinkliavos	Krekenavos, Lt	Upytės, Lt	Vadaktėlių, Lt
Visų Šventųjų rinkliava (11-01)	919,-	406,-	334,-
Sekmadienio (Vėlinių) rinkliava (11-02)	711,-	510,-	-
Sekmadienio rinkliava (11-09)	398,-	161,-	-
Atlaidų rinkliava (11-15)	1436,-	-	-
Sekmadienio rinkliava (11-16)	592,-	236,-	-
Sekmadienio rinkliava (11-23)	542,-	269,-	-
Sekmadienio rinkliava (11-30)	498,-	230,-	170,-

Skaitiniai apie šeimą

Daiva Adamkevičienė

Kiekvienam iš mūsų žodis „namai“ turi vis kitokią prasmę. Vieniems – tai židinytis, prie kurio yra jauku, šilta ir čia glaudžiasi visa šeima, kitiems – tai pastatas, kambariai ir baldai. Tačiau nė vienas iš mūsų tikriausiai neįsivaizduoja savo gyvenimo be namų ir kiekvienas nori juos turėti. Dar svarbiau, kai juose norime būti, nes čia visada esame mylimi, saugūs, laukiami. Namuose žmogus gimsta, subręsta, įsimyli, tuokiasi, augina vaikus. Pagaliau ramiai miršta. Namai – gyvybės ratas. Be tikrų namų visi tie žemiški, žmogiški reikalai lyg tampa nereikalingais, nereikšmingais, atsitiktiniais. Kaip miela jaukiuose namuose rasti darnią ir tvirtą šeimą.

Lapkričio 28 d. vyko Panevėžio vyskupijos organizuota konferencija, skirta Šeimos metų užbaigimui. Šio renginio dalyviai galėjo išgirsti daug gražių pastebėjimų apie šeimos svarbą formuojant visuomenės vertybes. Pasak Kauno Vytauto Didžiojo universiteto dėstytojos dr. Nijolės Liobikienės, norint pažinti visuomenę, pirma reikia pažinti šeimą. Lektorė tai aiškino pasiremama vokiečių filosofo Ericho Frommo mintimi, kad pirma reikia būti, o po to turėti. Pavyzdžiui, kad būtum – turi mylėti, t. y. produktyviai veikti. Mylėti – tai rūpintis, pažinti, atsakyti, teikti, džiaugtis... žmogumi, medžiu, paveikslu, idėja. Mylėti – tai prikelti gyventi, padidinti jo ar jos, ar jų gyvybingumą. Meilė yra atsinaujinimo, savęs praturtinimo procesas. Ji mums, paskaitos klausytojams, iškėlė klausimą: nori *būti* šeimoje, ar nori turėti šeimą? Manau, daugelis renginio dalyvių sau atsakė, jog nori *būti* šeimoje, gali jai aukotis.

Kas padeda mūsų šeimoms būti visavertėms, bandėme išsiaiškinti ankstesniuose laikraščio numeriuose pateiktų tekstų pagalba. Kaip apibendrinimą dabar Jums siūlome ištrauką iš 2014 m. spalio 18 d. paskelbtos Neeilinio Vyskupų sinodo dėl pastoracinių iššūkių šeimai evangelizacijos kontekste baigiamosios žinios.

Mes, Sinodo tėvai, kartu su popiežiumi Pranciškumi susirinkę Romoje į neeilinę Vyskupų sinodo generalinę asamblėją sveikiname įvairių žemynų šeimas ir pirmiausia visus, kurie seka Kristumi – Keliu, Tiesa ir Gyvenimu. Mes žavimės jūsų kasdieniu liudijimu mums ir pasauliui savo ištikimybe, tikėjimu, viltimi bei meile ir jums už tai dėkojame.

Kiekvienas iš mūsų, Bažnyčios ganytojų, užaugo šeimoje. Esame kilę iš labai įvairios aplinkos ir mūsų patirtis skirtinga. Būdami kunigai ir vyskupai gyvenome šalia šeimų, kurių papasakotos gyvenimo istorijos atskleidė jų džiaugsmus bei sunkumus. Dialogas Sinodo metu mus abipusiškai praturtino, padėjo įsižiūrėti į sudėtingas daugelio šiandienų šeimų situacijas.

Siūlome jums Kristaus žodžius: „Štai aš stoviu prie durų ir beldžiu: jei kas išgirs mano balsą ir atvers duris, aš pas jį užeisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su manimi.“ Keliaudamas Šventosios Žemės keliais, Jėzus užeidavo į kaimų namus. Jis ir šiandien traukia mūsų miestų gatvėmis. Jūsų namuose yra šviesos ir prieblandos. Dažnai pasitaiko iššūkių, o retkarčiais net didelių išbandymų. Blogiui ir nuodėmei skverbiantis į šeimos širdį, tamsa gali sutirštėti ir virsti juodu šešėliu.

Suvokiame, koks didelis yra iššūkis likti ištikimam santuokinei meilei. Savo žymę šeimos gyvenime palieka susilpnėjęs tikėjimas ir abejingumas tikrosioms vertybėms, individualizmas, santykių nuskurdimas ir įtampa, trukdanti susimąstyti. Dažnai santuokas ištinka krizės, kurios paprastai

sprendžiamos skubiai ir stokojant drąsos būti kantriems ir pamąstyti, pasiaukoti bei vienas kitam atleisti. Nesėkmės duoda pradžių naujiems santykiams, naujoms poroms, naujoms civilinėms sąjungoms bei naujoms santuokoms, taip randasi naujų, sudėtingų ir problemišκών šeimos situacijų, kur krikščioniškasis pasirinkimas nėra akivaizdus.

Galvoje taip pat turime našta, uždedamą kančios, kurią gali sukelti ypatingų poreikių turintis vaikas, sunki liga, garbus amžius ar artimo asmens mirtis. Žavimės ištikimybe daugybės šeimų, pakeičiančių šiuos išbandymus narsiai, su tikėjimu ir meile. Jos visa tai laiko ne joms primesta našta, bet tuo, kas skatina jas save dovanoti regint kenčiantį Kristų silpname kūne.

Miestų namuose, priemiesčių kukliose gyvenvietėse, kaimuose ir net lūšnose taip pat skaisčiai spindi kūnus ir sielas šildanti šviesa. Ta šviesa – vedybų istorijos šviesa – sklinda iš sutuoktinių susitikimo: tai – dovana, malonė, pasireiškianti, anot Pradžios knygos, tada, kai abu žvelgia vienas į kitą kaip į lygius ir vienas kito pagalbininkus. Vyro ir moters meilė mus moko, jog kiekvienam, kad jis tikrai būtų pats savimi, reikia kito. Kiekvienas išlieka skirtingas nuo kito, atverčiančio savo „aš“ ir atsiskleidžiančio per abipusį dovanojimąsi. Būtent apie tai gieda Giesmių giesmės sužadėtinė: „Mylimasis man, aš jam... Aš esu mylimojo, ir mano mylimasis yra mano.“

Šeimos kelionė kartais būna ėjimas kalnų taku, kuriame netrūksta vargų ir parkritimų. Bet Dievas visada lydi mus. Šeima patiria jo artumą per vyro ir

žmonos, tėvų ir vaikų, brolių ir seserų prieraišumą ir dialogą. Šeima priima Dievą melddamasi ir klausydamasi Dievo žodžio – tai nedidelė, kasdienė dvasios oazė. Kasdien atranda jį mokydama savo vaikus tikėjimo ir gyvenimo pagal Evangeliją, švento gyvenimo, grožio. Seneliai irgi švelniai atsiduodami prisideda prie šios užduoties. Tad šeima yra autentiška namų Bažnyčia, kuri plėsdamasi virsta šeimų šeima – bažnytine bendruomene. Krikščionybę išpažįstantys sutuoktiniai pašaukti tapti ir naujų porų tikėjimo bei meilės mokytojais.

Dar viena broliškos bendrystės apraiška yra meilė, dovanojimas, artumas tiems, kurie yra nepageidaujami, atsidūrę paribuose, vargšai, vieniši, sergintys, svetimi, ir krizę išgyvenančioms šeimoms, prisimenant Viešpaties žodį: „Palaimingiau duoti, negu imti.“ Tai gėrybių draugystės, meilės ir gailėstingumo dovanojimas ir taip pat tiesos, šviesos bei gyvenimo prasmės liudijimas.

Mes, Sinodo tėvai, prašome jūsų eiti su mumis

drauge kito Sinodo link. Jūsų kukliuose būstuose jus gaubia Jėzaus, Marijos ir Juozapo šeimos artumas. Vienydamiesi su šeima iš Nazareto, meldžiame mūsų visų Tėvą už pasaulio šeimas:

Tėve, padaryk, kad visos šeimos turėtų tvirtus ir išmintingus sutuoktinius, kurie būtų laisvos ir vieningos šeimos versmė.

Tėve, padaryk, kad tėvai turėtų namus, kuriuose su savo šeimomis taikiai gyventų.

Tėve, padaryk, kad vaikai būtų pasitikėjimo ir vilties ženklas ir kad jaunuoliai išdrįstų prisiimti visą gyvenimą trunkančius ištikimus įsipareigojimus.

Tėve, padaryk, kad visi gebėtų užsidirbti duonos savo rankomis, džiaugtis giedra dvasia ir išlaikyti tikėjimo ugnį tamsos tarpsniais.

Tėve, padaryk, kad visi išvystume suklestintą Bažnyčią, vis ištikimesnę bei įtikimesnę, teisingą ir žmonišką miestą, pasaulį, mylintį tiesą, teisingumą ir gailėstingumą.

Parapijos Žmogus

Aldona Juozapaitienė

Artėja šv. Kalėdos – Viešpaties Gimimo, ramybės, džiaugsmo, šviesos žinios šventė. Šventė visų, kurie atvira širdimi tampa šios šviesos ir meilės vienas kitam nešėjais savo aplinkoje. Šios artėjančios šventės ir jai pasiruošimo meto – advento, kuris kviečia atsigręžti į Dievą ir artimą, daryti gerus darbus – proga, noriu pasidalinti mintimis apie vieną iš mūsų parapijiečių, pastoracinės tarybos, Marijos legiono „Malonių versmė“ narį, ilgametį bažnyčios rėmėją Vincą Šatą.

Ne vieną dešimtmetį pažįstų jį. Vincas gimė ir augo šioje parapijoje, valstiečių šeimoje. Visi trys broliai nuo mažens buvo pratinami dirbti, mylėti ir gerbti žemę, padėti savo artimui. Kad gyvenimas, darbai gerai sektųsi, tėvai mokė melstis Dievui. Iš tėvų Vincas perėmė ne tik gebėjimą atlikti įvairius ūkio darbus, bet ir ramų, vyrišką, vis gilėjantį pamaldumą. Tai leido įgyti gyvą, iš visos širdies sklindantį, kupiną meilės ir rūpestio kitais žmonėmis, tikėjimą. Susipažino su Stasele iš Pašilių kaimo, taip pat darbščia, pamaldžia, kaimynų giriama mergina. Sukūrė šeimą. Užaugino dukras Danutę ir Daivą. Ilgus metus dirbo su įvairia ūkio technika. Ramus, draugiškas, sąžiningas ir rūpestingas tiek šeimoje, tiek darbe, visų gerbiamas. Niekada neatsisako padėti kuo tik gali kitiems. Visada artimas bažnyčiai, atsidėjęs malda, kas yra paskata dukroms ir anūkams. Gyvenime būta visko: džiaugsmo, liūdesio, nelaimių. Tikėjimas padėjo atlaikyti visus gyvenimo išbandymus. Darbas, rūpestis dėl ateities vertė pamiršti blogį, pasitikėti Dievu ir Dangiškosios Motinos Marijos globa. Dukros užaugo, sukūrė šeimas. Anūakai ir anūkė auga. Vincas džiaugiasi, kad anūakai, ypač Rokas su Justu, su juo bendrauja. Žmona Stasė – ramstis ir pagalbininkė šeimoje, namų puoselėjimo darbuose.

Palaimintoji Motina Teresė sakė: „Nebūtina daryti

žygdarbių, visai pakanka mažų dalykėlių, atliktų su didele meile, kad žmogus būtų nepalyginti didesnis, platesnis, gilesnis už tai, kaip jis gali pasireikšti.“ Toks žmogus yra Vincas. Visus darbus, įsipareigojimus, prašymus, kurių imasi, jis atlieka su didele meile ir jam būdingu kruopštumu. Nuo vasario iki lapkričio mėnesio beveik kiekvieną dieną jį buvo galima sutikti prie parapijos namų „Tvirtelio“ rekonstrukcijos darbų. Jis tapo svarbiausiu „darbų vykdytoju“, „architektu“, „inžinieriumi“. Ko tik jam neteko dirbti, nes darbai, kuriuos turėjo atlikti parapijos žmonės, gulė ant jo pečių. Kaip bitutė sukosi Vincas, į darbus įtraukdamas vis daugiau parapijiečių, savo šeimos narių. Buvo naudojama ir jo asmeninė technika. Visus stebino jo sumanumas ir darbštumas. Parapijos klebonas kun. Gediminas nė kiek nesuabejojo pasitikėdamas juo. Negali nepasitikėti, jeigu visi pavesti darbai atliekami sąžiningai ir su meile širdyje.

Jeigu nebūtų Vinco, ir bažnytinių apeigų metu būtų liūdna. Jis žino viską, kas reikalinga pasiruošti apeigoms, kaip jas atlikti. Ypač daug laiko atima Didžiųjų Žolinės atleidų dienos. Jausdamas atsakomybę ir pareigą padėti bažnyčiai, negaili net savo sveikatos. Vincas prisimena: „Atrodė, kad jau mesiu viską, pasitrauksiu, nes ir sveikata ėmė šlubuoti, bet kaip palikti viską, ką pradėjai. Prašiau Marijos sveikatos, meldžiausi Dievui ir kaip matote...“. Tik tikėjimas ir pasitikėjimas Dievu leido užbaigti darbus, kad galėtume naudotis parapijos pastatu. Turtinga parapija, kad turi tokį ramų, kuklų, visada besišypsantį Vincą, pasiaukojusį kitiems, visa širdimi mylintį Dievą.

Artėjančių šv. Kalėdų proga Marijos globos ir Dievo palaimos Vincui ir jo šeimai linki dėkingi parapijiečiai.

Informacija piligrimams.

Dėl apsilankymų bazilikoje prašome susitarti iš anksto paskambinus į klebonijos raštinę.

Šventojo Rašto studijos
kiekvieną trečiadienį 18.30 val. parapijos namuose. Kviečiame visus į gilesnį Dievo žodžio pažinimą!

Marijos Legiono narių susirinkimai vyksta kiekvieną šeštadienį po 12 val. šv. Mišių. Kviečiame dalyvauti.

2014 M. LAPKRITĮ PAKRIKŠTYTIEJI**Vadaktėlių parapijoje:**

Barbora Bručaitė
Emilijus Steponas Paškevičius

2014 M. LAPKRITĮ IŠKELIAVUSIEJI Į AMŽINYBĘ**Krekenavos parapijoje:**

Kotryna Kisielienė, 93 m.
Steponas Plėštys, 84 m.
Stanislovas Basagirskis, 87 m.

Upytės parapijoje:

Morta Antanaitienė, 83 m.

Prisiminkime
Juos maldose.

PAMALDŲ LAIKAS**Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų bazilikoje**

Sekmadieniais ir šeštadieniais 12:00
Atlaidų 15-omis mėn. dienomis 10:00, 12:00
Antradieniais–ketvirtadieniais 18:00
Penktadieniais 10:00 ir 18:00 (šv. Mišios jaunimui)

Upytės Šv. Karolio Boromėjaus bažnyčioje

Sekmadieniais 10:00

Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko bažnyčioje

Gruodžio 25 d. 12:00

Krekenavos slaugos ligoninėje

Sausio 8 d. 16:00

DĖMĖSIO! Penktadieniais po 10 val. šv. Mišių parapijos namuose renkasi „brandaus jaunimo“ klubas. Kviečiame prisijungti!

Švenčiausiojo Sakramento adoracija Bazilikoje vyksta pirmąjį mėn. ketvirtadienį 18.30–19.30 val., pirmąjį mėn. sekmadienį 9–12 val., atlaidų 15-ą mėn. dieną 11–12 val.

Ateikime pagarbinti Viešpaties!

KONTAKTAI

Klebonas kun. Gediminas Jankūnas

Klebonijos raštinė

Bažnyčios g. 18, Krekenava, 38306 Panevėžio r. sav.
tel.: +370 620 20989, (45) 59 32 58
el. paštas: krekenavosbazilika@gmail.com
sąsk. nr. LT457300010002378753
įm. kodas 191260418

Raštinės darbo valandos

I ir VII nedirba
II–VI 9:00–15:00

Parapijos referentė

Rita Juozėnaitė

Caritas vadovė, „Vilties“ salės administratorė

Akvelina Pogūžinskienė, tel. +370 611 88035

Gyvojo Rožinio būrelis

Gema Plėštytė, tel. +370 605 81765

Krekenavos vargonininkė

Rita Juozėnaitė, tel. +370 656 39249

Krekenavos M. Antanaičio gimnazijos Aušrinės draugovės „Skautų“ vadovė

mokytoja Ilona Dauderienė, tel. +370 616 05313

Krekenavos parapijos religinio ugdymo vadovė

Svajonė Lapiniauskienė, tel. +370 615 53708

Marijos Legionas

Aldona Juozapaitienė, tel. +370 616 05378

Krekenavos parapijos ūkvedys

Kęstutis Lapiniauskas, tel. +370 622 10859

Upytės vargonininkė

Pranutė Adomaitienė, tel. (45) 570 616

Upytės zakristijonas

Juozas Jakubonis, tel. (45) 555 537

Upytės Gyvojo Rožinio būrelis ir Caritas, šarvojimo salės administratorė

Janina Bagdanskienė, tel. +370 657 72094

Vadaktėlių bažnyčios prižiūrėtoja

Stasė Radzevičiūtė, tel. +370 617 33780

Ekstraordinariniai Komunijos dalintojai

Bazilikoje: Kęstutis Lapiniauskas

Nešti pas ligonius: Ramutė Valikonienė, Angelė Pranaitytė

Upytės bažnyčioje: Tadas Grybas

Laikraštėlių leidžia redakcinė kolegija už parapijiečių aukas. Dėkojame už Jūsų paramą! Kitą numerį numatoma išleisti iki sausio 11 d. Laikraštėlio el. pašto adresas: bazilikoslaikrasciui@gmail.com, laukiame Jūsų straipsnių!

www.krekenavosbazilika.lt

Kviečiame visus aktyviai lankytis, skaityti naujienas, maitintis prie Dievo žodžio stalo, užsisakyti kassavaitinius parapijos skelbimus.